‘Abdu’l - Bahá

Brief aan Prof. Forel

Adhè van der Hoeb.

TAFEL VAN 'ABDU'L-BAHA

AAN

PROF. DR. AUGUSTE FOREL

Uitgegeven door de Nationale Geestelijke Raad
der Bahá'ís van Nederland
Riouwstraat 27,
Den Haag
1969

INLEIDING

Abdu'l-Bahá

Abdu'l-Bahá was de oudste zoon van Bahá'u'lláh, de stichter van het Bahá'í Geloof. Abbas Effendi, bekend als Abdu'l-Bahá (Dienaar van Bahá) was door Bahá'u'lláh tot Zijn wettig opvolger en gevolmachtigd vertolker van Zijn leringen benoemd. Hij was vanaf zijn vroegste kindsheid eng met zijn Vader verbonden en deelde diens verbanning en lijden. Hij verbleef als gevangene in Akko, in het Heilige Land, waar hij als gevolg van de revolutie der Jong Turken in 1908 uit zijn gevangenschap werd ontslagen. Van nu af verlegde hij zijn woonplaats naar Haifa, scheepte zich echter spoedig in voor een drie jaar durende reis naar Egypte, Europa en Noord-Amerika, gedurende het verloop waarvan hij voor een talrijk gehoor de leringen van zijn Vader uitlegde en het naderen van de catastrofe voorspelde die spoedig daarop de mensheid zou treffen. Zijn terugkeer vond plaats aan de vooravond van de wereldoorlog, gedurende welke hij tot aan de bevrijding van Palestina voortdurend aan gevaren was blootgesteld.
Een jaar voor zijn dood, in 1921, ontving Abdu'l-Bahá van Prof. August Forel een brief die hij beantwoordde met een Tafel die inmiddels in de gehele wereld beroemd is geworden en waarvan hier in het Nederlands een vertaling volgt.

Professor Forel

Dr. med. Auguste Henri Forel werd op 1 september 1848 in Morges, Zwitserland, geboren. Van 1879 - 1898 was hij professor der psychiatrie aan de universiteit van Zürich. Reeds omstreeks de eeuwwisseling was hij in Zwitserland beroemd als socioloog door zijn vooruitstrevende sociale ideeën die hij vastberaden tot aan het einde van zijn leven verdedigde. Hij was ook een beroemd bioloog en schreef verschillende werken over het gedrag der mieren. In de psychiatrische kliniek in Zürich zag hij de funeste gevolgen van het alcoholisme en teneinde een goed voorbeeld voor zijn patienten te kunnen zijn, werd hij geheelonthouder. Ook was hij leider van de Zwitsersche Vrijdenkers. Prof. Forel was geen man

die zich in zijn wetenschap opsloot, maar daarentegen zijn wetenschappelijke kennis en zijn hele leven in dienst stelde voor de verheffing van de mensheid. Hiertoe richtte hij een "Internationale orde voor ethiek en cultuur" op. In 1920 hoorde hij van zijn dochter en schoonzoon Dr. Brauns in Karlsruhe voor het eerst van het Bahá'í Geloof en was onmiddellijk zeer geinteresseerd. In een bijdrage voor het tijdschrift "Ethik der Zukunft" schreef hij in 1921:

"Zonder iets van de Bahá'ís te weten, heb ik ongeveer twee jaar geleden een voordracht over "de wetenschappelijke religie van het sociale welzijn" geschreven, waarin ik tot het verenigen van alle goedwillende mensen opriep, welk geloof zij ook mochten aanhangen. Doch hietoe hebben we de bezieling van het geloof dat "bergen kan verzetten" nodig. Hiertoe behoren ook bezielde leken-predikers, die met vurige toespraken in warme bewoordingen overal het volk voor wereldvrede en mensenliefde op aarde minstens even goed weten te bezielen als het de predikanten van het hiernamaals steeds hebben gedaan en nog doen voor paradijs en hel.
De Internationale orde voor Ethiek en Cultuur, de ethische verenigingen in het algemeen en de vrije religieuze gemeenten streven dit doel na, doch tot nu toe heeft daar overal die doordringende warmte ontbroken. Niet het nuchtere verstand maar het warme gemoed leidt de mens; het moet hem echter tot liefde en niet tot haat en tweedracht leiden." Aan zijn volgelingen, leden van de Orde voor Ethiek en Cultuur schreef hij dat zij allen Bahá'í moesten worden; zijn orde was een doodgeboren kind, hij was nu eenmaal geen godsdienststichter. Hij was zijn levenlang atheist geweest omdat te grote nadruk werd gelegd op het hiernamaals en maatschappelijke verbeteringen voor het leven op aarde slechts zelden de steun der kerken ondervonden. Nu werd hij een gelovige en verkondigde tot het einde van zijn leven het Bahá'í geloof.
Onderstaande geloofsbelijdenis voegde Prof. Forel in 1921 aan zijn testament toe:

"Eerst in het jaar 1920 heb ik in Karlsruhe de super-confessionele wereldreligie der Bahá'ís leren kennen, die door de

Perzische denker Bahá'u'lláh 70 jaar geleden in het Oosten is gesticht. Dit is de ware religie van het welzijn der menselijke maatschappij. Zij heeft geen dogma's en geen priesters en verbindt alle mensen met elkander die op deze kleine aardbol leven. Ik ben Bahá'í geworden! Moge deze religie verder leven en met succes bekroond worden; dit is mijn vurigste wens."

GOD EN HET HEELAL

Een op 21 september 1921 door 'Abdu'l-Bahá aan Prof. Dr. Auguste Henri Forel geschreven brief.

O hoogvereerde minnaar der waarheid. Wij ontvingen uw brief van 28 juli 1921. Zijn inhoud was zeer aangenaam en toonde dat u, de Heer zij geprezen, nog jong bent en naar waarheid zoekt, dat uw denkvermogen sterk is en de ontdekkingen van uw geest duidelijk zijn.

Vele kopieën van mijn schrijven aan Dr. Fisher zijn wijd en zijd verspreid en iedereen weet dat het in het jaar 1910 is geopenbaard. Afgezien hiervan zijn voor de oorlog talrijke brieven over hetzelfde onderwerp geschreven. Ook werd naar deze vragen verwezen in het "Journal of the San Francisco University" 1), waarvan de datum zonder enige twijfel bekend is. Filosofen met ruime visie hebben eveneens de in bovengenoemde universiteit uitgesproken rede zeer geprezen. Ingesloten doe ik u een exemplaar van dit tijdschrift toekomen. Uw geschriften zijn ongetwijfeld van grote waarde, zend ons van elk een exemplaar, als zij gepubliceerd zijn.

Met materialisten, wier geloof met betrekking tot de Godheid is uiteengezet, worden niet de filosofen in het algemeen bedoeld, doch veelmeer die groep materialisten met bekrompen visie die aanbidden hetgeen waarneembaar is, die zich uitsluitend op de vijf zintuigen verlaten en wier maatstaf van kennis beperkt is tot datgene wat door de zintuigen kan worden waargenomen. Voor hen is alles wat zintuigelijk kan worden waargenomen werkelijk, terwijl alles wat niet aan het zintuigelijk vermogen onderworpen is, of onwerkelijk of twijfelachtig is. Het bestaan van de Godheid beschouwen zij als volkomen twijfelachtig.

Hier zijn,zoals u hebt geschreven, niet de filosofen in het algemeen doch de bekrompen materialisten bedoeld. Wat de deïstische filosofen betreft zoals Socrates, Plato en Aristoteles, zij verdienen inderdaad de hoogste achting en eer, want zij hebben grote diensten aan de mensheid bewezen. Evenzo achten wij de

1) Stanford University, Palo Alto, 1912.

materialistische, kundige en gematigde filosofen die de mensheid hebben gediend.

Wij beschouwen kennis en wijsheid als de basis van de vooruitgang der mensheid en prijzen de filosofen die met een ruime blik zijn begiftigd. Lees het 'San Fransisco University Journal' zorgvuldig, opdat de waarheid u worde geopenbaard.

Nu wat de verstandelijke vermogens betreft, zij behoren in waarheid tot de inherente eigenschappen van de ziel, zoals de uitstraling van licht de essentiële eigenschap van de zon is. De zonnestralen vernieuwen zich, doch de zon is steeds dezelfde en onveranderlijk. Overweeg hoe het menselijk verstand zich ontwikkelt en zwakker wordt en nu en dan teloor kan gaan, terwijl de ziel niet verandert. Want het menselijk lichaam moet gezond zijn, wil het verstand zich kunnen openbaren. Een gezond verstand kan slechts in een gezond lichaam wonen, terwijl de ziel niet afhankelijk is van het lichaam. Het is door de kracht van de ziel dat het verstand begrijpt, voorstellingen maakt en zijn invloed uitoefent, terwijl de ziel een vrije kracht is. Het verstand begrijpt het abstracte met behulp van het concrete, maar de ziel heeft onbegrensde openbaringen uit zichzelf. Het verstand is begrensd, de ziel onbegrensd. Met behulp van de zintuigen - gezicht, gehoor, smaak, reuk en tastzin - begrijpt het verstand, terwijl de ziel deze tussenkomst niet nodig heeft. De ziel is, zoals u opmerkt, steeds in beweging en werkzaam, of zij nu slaapt of waakt. Het is mogelijk dat de ziel in een droom een ingewikkeld vraagstuk ontrafelt, dat in wakende toestand niet opgelost kon worden. Bovendien kan het verstand niets verwerken, wanneer de zintuigen niet meer functioneren; in het embryo en de zuigeling is het denkvermogen geheel afwezig, terwijl de ziel steeds met volledige kracht is begiftigd. Om kort te gaan, er zijn veel bewijzen die aantonen dat, ondanks het verlies van rede, de kracht van de ziel toch blijft bestaan. De geest echter bezit verschillende graden en rangen.

Wat het bestaan van geest in het mineraal betreft, is het zeker dat mineralen met geest en leven zijn begiftigd overeenkomstig de vereisten van dat stadium. Ook dit onbekende geheim

raakt nu bij de materialisten bekend, die beweren dat al het geschapene met leven begiftigd is, zoals Hij in de Koran zegt: "Alle dingen leven".

In de plantenwereld bestaat bovendien de groeikracht en die groeikracht is de geest. In het dierenrijk bestaat het vermogen om te voelen, maar in het rijk van de mens bestaat een alles omvattende kracht. In alle voorgaande trappen is de rede afwezig, doch de ziel bestaat en openbaart zichzelf. Het gevoelszintuig begrijpt niet de ziel, terwijl het denkvermogen het bestaan ervan bewijst.

Op gelijke wijze bewijst het verstand het bestaan van een onzichtbare Realiteit, die alle wezens omvat en die in alle stadia voorhanden is en zichzelf openbaart, doch waarvan de essentie het begripsvermogen te boven gaat. Aldus begrijpt het mineraal noch de aard noch de volmaaktheden van de plant; de plant begrijpt niet de aard van het dier, noch het dier de aard van de werkelijkheid van de mens, die alle dingen ontdekt en omvat.

Het dier is de gevangene van de natuur en kan de regels en wetten daarvan niet overschrijden. In de mens echter is een ontdekkingskracht die de wereld der natuur te boven gaat en die haar wetten beheerst en schijnbaar opheft. Alle mineralen, planten en dieren bij voorbeeld zijn gevangenen der natuur. De zon zelf in al haar majesteit is zo aan de natuur onderworpen, dat zij geen eigen wil heeft en geen haarbreedte kan afwijken van de natuurwetten. Evenmin kan al het andere bestaande, zij het in het minerale, planten- of dierenrijk afwijken van de wetten der natuur, neen, alles is daaraan onderworpen. De mens echter,ofschoon lichamelijk aan de natuur gebonden, is in zijn verstand en ziel vrij, en beheerst de natuur.

Overweeg: volgens de wet der natuur leeft, beweegt en bestaat de mens op aarde, maar toch grijpen zijn ziel en verstand in in de natuurwetten, en gelijk de vogel vliegt hij door de lucht, scheert gezwind over de zeeën en onderzoekt gelijk de vis de diepten en doet daar ontdekkingen. Dit is waarlijk een ernstige, aan de natuurwetten toegebrachte nederlaag.

Zo is de kracht van de elektriciteit, deze weerspannige, geweldige kracht die bergen splijt, door de mens in een gloeilamp

gevangen! Dit is een duidelijk ingrijpen in de natuurwetten. De mens ontdekt eveneens geheimen der natuur die volgens haar wetten verborgen moeten blijven, en brengt deze van het onzichtbare vlak over naar het zichtbare. Ook dit is een ingreep in de natuurwetten. Op dezelfde manier ontdekt de mens de inherente eigenschappen der dingen, die de geheimen der natuur zijn. Eveneens brengt hij gebeurtenissen uit het verleden aan het licht, die voor de herinnering verloren gingen en voorspelt door zijn vermogen tot het maken van gevolgtrekkingen toekomstige gebeurtenissen, die nog onbekend zijn. Ook communicatie en waarneming zijn door de natuurwetten begrensd tot korte afstanden, terwijl de mens daarentegen door zijn innerlijk vermogen dat de werkelijkheid van alle dingen ontdekt, Oost en West verbindt. Ook dit is ingrijpen in de natuurwetten. Op dezelfde wijze zijn volgens de natuurwet alle schaduwen vergankelijk, terwijl de mens ze op een plaat vastlegt, ook dit is een ingreep in een natuurwet. Overpeins en overweeg, alle wetenschap, kunst, handwerk, uitvindingen en ontdekkingen waren eens de geheimen van de natuur en moesten volgens haar wetten verborgen blijven, toch grijpt de mens in de wetten der natuur in dank zij zijn ontdekkingsvermogen en brengt deze verborgen geheimen van de onzichtbare wereld over naar de zichtbare. Dit is wederom ingrijpen in de natuurwetten.

Kortom, dit innerlijk vermogen van de mens, onzichtbaar voor het oog, ontwringt het zwaard aan de hand der natuur en brengt haar een zware slag toe. Alle andere schepselen, hoe knap ook, zijn van zulke volmaaktheden verstoken. De mens heeft het vermogen te willen en te begrijpen, doch de natuur niet. De natuur is gebonden, de mens is vrij. De natuur is verstoken van begrip, de mens begrijpt. De natuur weet niets meer van het verleden, de mens kent het. De natuur voorspelt niet de toekomst, de mens ziet door zijn onderscheidingsvermogen wat komen gaat. De natuur heeft geen bewustzijn van zichzelf, de mens weet van alle dingen.

Als iemand veronderstelt, dat de mens slechts een deel is van de wereld der natuur en deze volmaaktheden waarmee hij begiftigd is, slechts verschijnselen zijn van de wereld der natuur en dus de natuur de verwekker van deze volmaaktheden is en niet daarvan

verstoken is, dan antwoorden wij hem: het deel hangt af van het geheel; het deel kan geen volmaaktheden bezitten, waarvan het geheel verstoken is.

Met natuur worden die inherente eigenschappen en noodzakelijke betrekkingen bedoeld, die uit de werkelijkheid der dingen voortspruiten. En deze werkelijkheden der dingen, ofschoon uiterst verscheiden, zijn toch nauw met elkaar verbonden.
Voor deze verschillende werkelijkheden is een alles verenigende kracht nodig om alle met elkaar te verbinden. Bij voorbeeld zijn de verschillende organen en ledematen, de delen en elementen die het menselijk lichaam vormen, alhoewel verschillend, toch alle met elkaar verbonden door die alles verenigende kracht, bekend als de menselijke ziel die hen in volledige harmonie en volkomen regelmaat doet functioneren en zo de voortduring van het leven mogelijk maakt. Het menselijk lichaam echter is zich volstrekt niet bewust van deze alles verenigende kracht en toch werkt het met regelmaat en vervult zijn functies volgens haar wil.

Nu wat de filosofen betreft, zij behoren tot twee scholen. Zo geloofde Socrates, de wijze, in de eenheid van God en het bestaan van de ziel na de dood. Daar zijn mening in strijd was met de kleingeestige inzichten van zijn tijdgenoten, werd deze goddelijke wijze door hen vergiftigd. Alle goddelijke filosofen, alle wijze en verstandige mensen overwogen, wanneer zij dit bestaan zonder einde nagingen, dat in dit grote en oneindige heelal alle dingen in het minerale rijk eindigen, dat het minerale rijk resulteert in het plantenrijk, het plantenrijk in het dierenrijk en het dierenrijk in de wereld van de mens. Het einddoel van dit onbegrensde heelal, in al zijn pracht en heerlijkheid, is de mens zelf, die in deze wereld van bestaan voor een tijd zwoegt en lijdt, met verschillende ziekten en pijnen, en uiteindelijk uiteenvalt zonder spoor of vrucht achter te laten. Ware dit zo, dan lijdt het geen twijfel dat dit oneindige heelal met al zijn volmaaktheden in schande en waan eindigt zonder resultaat, zonder vrucht, zonder bestendigheid en zonder uitwerking. Het zou volkomen zinloos zijn. Zij (de filosofen) waren er derhalve van overtuigd dat dit niet het geval is; dat deze Grote Leerschool met al haar

nacht, haar overweldigende pracht en oneindige volmaaktheden ten slotte niet tot niets kan worden. Dat er nog een ander leven moet bestaan is derhalve zeker, naar evenals het plantenrijk zich niet bewust is van de wereld van de mens, zo hebben ook wij geen kennis van het Grote Leven hierna dat volgt op ons leven hier op aarde. Ons niet-begrijpen van dat leven is echter geen bewijs dat het niet bestaat. Ook het minerale rijk weet bijvoorbeeld niets van de wereld van de mens en kan haar niet begrijpen; maar het onwetend zijn van iets bewijst niet dat het niet bestaat. Er bestaan talrijke en afdoende bewijzen die aantonen dat deze oneindige wereld niet met dit mensenleven kan eindigen.

Nu wat de essentie der Godheid betreft. Inderdaad wordt zij in geen geval bepaald door iets buiten haar eigen natuur en kan op generlei wijze worden begrepen. Want al wat door de mens kan worden begrepen is een werkelijkheid die grenzen heeft en niet onbegrensd is; zij is beperkt en niet alomvattend. Zij kan door de mens worden begrepen en wordt door hem beheerst. Evenzo staat het vast dat alle menselijke voorstellingen veranderlijk zijn en niet absoluut; dat zij een geestelijk bestaan hebben, geen stoffelijk. Bovendien vormt de differentiëring van de trappen van ontwikkeling in de vergankelijke wereld een beletsel tot begrip. Hoe kan dus het vergankelijke de Werkelijkheid van het absolute begrijpen ? Gelijk hiervoor is gezegd, de differentiëring van de trappen is in de sfeer van het verschijnsel een beletsel tot begrip. De mineralen, planten en dieren zijn verstoken van de verstandelijke vermogens van de mens, die de werkelijkheid van alle dingen ontdekken. De mens echter begrijpt alle trappen onder hem. Iedere hogere trap begrijpt de lagere en ontdekt de werkelijkheid daarvan, doch de lagere trap is onwetend van de hogere en kan hem niet begrijpen. Aldus kan de mens het Wezen van de Godheid niet begrijpen, maar hij kan door zijn rede, door waarneming, door zijn intuïtie en de onthullende kracht van zijn geloof, in God geloven en de overvloedige gaven van Zijn Genade ontdekken. Hij komt tot de zekerheid dat, hoewel de Goddelijke Essentie voor het oog onzichtbaar en het bestaan der Godheid ontastbaar is, toch afdoende (geestelijke) bewijzen het bestaan bevestigen van die onzichtbare Werkelijkheid. De Goddelijke Essentie op zichzelf

gaat echter alle beschrijvingen te boven. Bij voorbeeld: de aard van de ether is onbekend maar zijn bestaan staat vast door de effecten die hij teweegbrengt: warmte, licht en elektriciteit die de golven ervan zijn. Door deze golven wordt het bestaan van de ether dus bewezen. En als wij de uitstromingen van Goddelijke Genade overwegen, worden wij zeker van het bestaan van God. Wij nemen b.v. waar dat het bestaan van schepselen wordt bepaald door de verbinding van verschillende elementen en hun niet-bestaan door de ontbinding van hun samenstellende elementen; want ontbinding veroorzaakt de scheiding van de verschillende elementen. Wanneer wij aldus zien dat de verbinding van elementen het bestaan van schepselen teweegbrengt, en wanneer wij weten dat zij oneindig zijn, hoe kan dan de Oorzaak, waarvan deze schepselen het gevolg zijn, eindig zijn ?

Nu geschiedt formatie op drie manieren en alleen maar op drie manieren: toevallig, noodwendig en beschikt. De verbinding der verschillende samenstellende elementen der schepselen kan niet toevallig zijn, want aan ieder gevolg gaat een oorzaak vooraf. De verbinding kan niet noodwendig zijn, want dan moet de formatie een inherente eigenschap van de samenstellende delen zijn en de inherente eigenschappen der dingen kunnen op generlei wijze daarvan worden gescheiden, zoals licht de dingen onthult, warmte de uitzetting der elementen veroorzaakt en de (zonne)stralen de essentiële eigenschap van de zon zijn. Onder zulke omstandigheden is dus de ontbinding van iedere formatie onmogelijk, want de inherente eigenschappen van een ding kunnen er niet van worden gescheiden. Blijft de derde formatie en wel de beschikte, dat wil zeggen dat een onzichtbare kracht, beschreven als de Aloude Macht, deze elementen bij elkaar laat komen, waarbij iedere formatie een bepaald schepsel tot gevolg heeft.

Wat de eigenschappen en volmaaktheden betreft als wil, kennis, macht en andere aloude attributen die wij de Goddelijke Werkelijkheid toeschrijven, zij zijn de tekenen die de existentie der schepselen weerspiegelen in de zichtbare wereld en niet de absolute volmaaktheden van de Goddelijke Essentie die niet kan worden begrepen. Als wij bij voorbeeld de geschapen dingen overwegen, zien wij oneindige volmaaktheden en daar de geschapen dingen in

uiterste regelnaat en volmaaktheid zijn, leiden wij daaruit af dat de Aloude Macht van wie het bestaan van deze schepselen afhangt, niet onwetend kan zijn; dus zeggen wij Hij is de Alwetende. Het staat vast dat hij niet onmachtig is, Hij moet de Almachtige zijn. Hij is niet arm, Hij moet de Albezitter zijn. Hij is niet-bestaand, Hij moet de Eeuwig-Levende zijn.
De bedoeling is aan te tonen, dat deze eigenschappen en volmaaktheden die wij die Universele Werkelijkheid toeschrijven, slechts daartoe dienen onvolmaaktheden te loochenen, veelmeer dan de volmaaktheden die het menselijk brein kan bedenken, te bevestigen. Derhalve zeggen wij dat Zijn attributen onkenbaar zijn.

Kortom, die Universele Werkelijkheid met al haar eigenschappen en attributen die wij opsommen, is heilig en hoog verheven boven alle verstand en begrip. Maar als wij open en vrij over dit oneindige heelal nadenken, zien wij dat beweging zonder beweegkracht en gevolg zonder oorzaak onmogelijk zijn, dat ieder schepsel onder talrijke invloeden ontstaan is en voortdurend veranderingen ondergaat. Ook deze invloeden zijn ontstaan door de werking van weer andere invloeden. Planten groeien en bloeien bij voorbeeld door het vallen der voorjaarsregens, terwijl de wolk zelf onder verschillende andere krachten ontstaat en deze krachten op hun beurt weer ontstaan zijn als reactie op andere krachten. Planten en dieren groeien en ontwikkelen zich onder invloed van wat de hedendaagse filosofen aanduiden met waterstof en zuurstof; zij ondergaan de reactie van deze twee elementen, terwijl deze op hun beurt onder weer andere invloeden ontstaan. Hetzelfde kan worden gezegd van andere geschapen dingen, of zij nu op andere dingen een inwerking uitoefenen of deze ondergaan. Dit proces van oorzaak en gevolg gaat voort en te beweren dat dit proces tot in het oneindige voortgaat is ontegenzeglijk absurd. Zulk een ketting van oorzaak en gevolg moet tenslotte noodwendig leiden naar Hem die de Eeuwig-Levende is, de Almachtige, die de Bij-Zich-Bestaande en de Eerste Oorzaak is. Men kan deze Universele Werkelijkheid niet gewaar worden, noch zien. Dit moet noodzakelijkerwijs zo zijn, want zij is Alomvattend, niet begrensd, en bovengenoemde eigenschappen kenschetsen het gevolg en niet de oorzaak.

En als wij nadenken, zien wij dat de mens gelijk is aan een in een vrucht aanwezig uiterst klein organisme. Deze vrucht ontwikkelde zich uit de bloesem, de bloesem groeide aan de boom, de boom werd gevoed door het sap en het sap werd uit aarde en water gevormd. Hoe kan dan dit allerkleinste organisme de aard van de tuin begrijpen, zich de tuinman voorstellen en zijn wezen verstaan ? Dit is klaarblijkelijk onmogelijk. Als dit organisme kon begrijpen en nadenken, dan zag het dat deze tuin, deze bloesem, deze vrucht op generlei wijze uit zichzelf in zulk een orde en volmaaktheid ontstonden. Zo zal de wijze en nadenkende mens met zekerheid weten dat dit oneindige heelal in al zijn grootsheid en (volmaakte) orde niet uit zichzelf ontstond.

Zo bestaan er eveneens in de wereld van het bestaan voor het oog onzichtbare krachten, zoals de reeds eerder genoemde kracht van de ether, die niet kunnen worden waargenomen of gezien. Door de effecten echter die de ether teweegbrengt, dat wil zeggen uit zijn golven en trillingen worden licht, warmte en elektriciteit merkbaar en zichtbaar. Hetzelfde geldt voor de kracht van groei, gevoel, begrip, gedachte, herinnering, verbeelding en onderscheiding; al deze innerlijke vermogens zijn voor het oog onzichtbaar en kunnen niet zintuigelijk worden waargenomen, toch zijn zij alle onweerlegbaar door de effecten die zij teweegbrengen.

Nu wat betreft de (oneindige) Macht die geen begrenzingen kent. Begrenzing op zich bewijst het bestaan van het onbegrensde, want het begrensde wordt uit het onbegrensde gekend, evenals zwakte op zich het bestaan van kracht bewijst. Zonder rijkdom zou er geen armoede zijn, zonder kennis geen onwetendheid, zonder licht geen duisternis. Duisternis is een bewijs van het bestaan van licht, want duisternis is de afwezigheid van licht.

Nu wat de natuur betreft, zij bestaat slechts uit de essentiële eigenschappen en noodwendige betrekkingen die aan de werkelijkheid der dingen eigen zijn. En ofschoon deze in hun aard verschillen, zijn zij toch in de diepste harmonie en eng met elkaar verbonden. Wanneer de blik zich verruimt en de zaak nauwkeurig wordt onderzocht, zal het duidelijk worden dat iedere realiteit niets anders is dan een essentiële vereiste van andere realiteiten.

Een al-verenigende Macht is noodzakelijk om deze verschillende en oneindige realiteiten met elkaar te verbinden en te laten harmoniëren, opdat ieder deel van het bestaande in volmaakte orde zijn eigen functie kan vervullen. Beschouw het lichaam van de mens en laat het deel (d.w.z. het menselijk lichaam) een aanwijzing zijn voor het geheel. Bedenk hoe de verschillende delen en leden van het menselijk lichaam innig en in harmonie met elkaar zijn verbonden. Ieder deel is de essentiële vereiste van alle andere delen en heeft zijn eigen functie. De geest is de al-verenigende kracht die alle samenstellende delen zo met elkaar verenigt, dat ieder zijn bepaalde functie in volmaakte orde vervult en daardoor samenwerking en reactie mogelijk worden gemaakt. Alle delen functioneren onder bepaalde wetten die voor het bestaan volstrekt noodzakelijk zijn. Wanneer de al-verenigende kracht die deze delen leidt, op een of andere wijze wordt geschaad, zullen de samenstellende delen en leden zonder twijfel ophouden ordelijk te functioneren. En ofschoon die al-verenigende kracht in het lichaam van de mens niet zintuigelijk wordt waargenomen of gezien en haar realiteit onbekend is, manifesteert zij zich toch met de grootste kracht door haar werkingen.

Aldus is bewezen en duidelijk gemaakt dat deze oneindige schepselen in dit wonderbare heelal hun functies slechts dan ordelijk zullen vervullen, wanneer zij geleid en beheerst worden door die Universele Werkelijkheid, opdat orde in de wereld kan worden gevestigd. Bij voorbeeld, wisselwerking en samenwerking tussen de samenstellende delen van het menselijk lichaam zijn duidelijk en onbetwistbaar, maar toch is dit niet voldoende; een al-verenigende kracht is noodzakelijk om de samenstellende delen te leiden en te beheersen, opdat zij door wisselwerking en samenwerking hun noodzakelijke en bijzondere functies kunnen vervullen.

U bent er zich ten volle van bewust, de Heer zij geprezen, dat zowel wisselwerking als samenwerking tussen alle schepselen, groot of klein, aantoonbaar en bewezen zijn. In het geval van grote lichamen is de wisselwerking even duidelijk als de zon, terwijl in het geval van kleine lichamen, al zou de wisselwerking onbekend zijn, toch het deel een aanwijzing is voor het geheel.

Al deze wisselwerkingen zijn derhalve met die al-omvattende macht verbonden, die hun spil, hun middelpunt, hun oorsprong en hun drijfkracht is.

Zoals wij zagen, is bij voorbeeld samenwerking tussen de samenstellende delen van het menselijk lichaam duidelijk bewezen en deze delen en leden bewijzen diensten aan alle andere delen van het lichaam. Bij voorbeeld, de handen, voeten, ogen, oren, het verstand, de verbeelding helpen allemaal de verschillende delen en leden van het menselijk lichaam, maar al deze wisselwerkingen worden verbonden door een onzichtbare, al-omvattende kracht die deze wisselwerkingen met volmaakte regelmaat laat plaatsvinden. Dit is het innerlijk vermogen van de mens, dat wil zeggen zijn geest en zijn verstand, die beide onzichtbaar zijn.

Ga zo eveneens de machinerieën en werkplaatsen na en de wisselwerking die onder de verschillende bestanddelen en afdelingen bestaat, en hoe zij met elkaar verbonden zijn. Al deze betrekkingen en wisselwerkingen zijn echter met een centrale macht verbonden, die hun drijfkracht, hun spil en hun oorsprong is. Deze centrale macht is of de kracht van de stoom of de bekwaamheid van de hoogste leider.

Het is dus duidelijk gemaakt en bewezen dat wisselwerking, samenwerking en onderlinge verbondenheid van het geschapene onder de leiding en wil staan van een bewegende Macht die de oorsprong is, de drijfkracht en de spil van alle wisselwerkingen in het heelal.

Zo bestempelen wij iedere rangschikking en formatie die in haar orde niet volmaakt is, als toevallig, en noemen hetgeen ordelijk, regelmatig en volmaakt is in zijn betrekkingen en waarvan ieder deel zich op de juiste plaats bevindt en de essentiële vereiste voor de andere samenstellende delen is, een door wil en kennis gevormde samenstelling. Er bestaat geen twijfel over dat deze oneindige schepselen zowel als de verbinding der verschillende elementen in ontelbare vormen voortgekomen moeten zijn uit een Werkelijkheid die in geen geval van wil of rede kan zijn verstoken. Dit is voor het verstand duidelijk en bewezen en niemand kan het ontkennen. Het betekent echter niet, dat die Universele Werkelijkheid of haar attributen zijn begrepen ! Noch haar wezen, noch haar ware eigenschappen heeft ook maar iemand begrepen.

Wij beweren echter dat deze oneindige schepselen, deze noodzakelijke betrekkingen, deze volmaakte schikking onvermijdelijk voortgekomen moeten zijn uit een bron die niet van wil en rede verstoken is, en dat deze oneindige samenstelling die in oneindig vele vormen is gegoten, veroorzaakt moet zijn door een al-omvattende Wijsheid. Dit kan niemand betwisten behalve degeen die stijfhoofdig en halsstarrig is en het duidelijke en onmiskenbare bewijs loochent en zo het voorwerp wordt van het gewijde vers: "Zij zijn doof, zij zijn stom, zij zijn blind en zullen niet meer op hun schreden terugkeren" (Koran 2.19).

Nu betreffende de vraag of de geestvermogens en de menselijke ziel een en hetzelfde zijn. Deze vermogens zijn slechts de inherente eigenschappen van de ziel, zoals het voorstellingsvermogen, het denken, het begrip; vermogens die de essentiële vereisten zijn van de werkelijkheid van de mens, gelijk de zonnestraal de inherente eigenschap van de zon is. De tempel, het lichaam van de mens is gelijk een spiegel, zijn ziel is gelijk de zon en zijn geestvermogens zijn gelijk de stralen die uit die bron van licht voortkomen. De straal kan ophouden op de spiegel te vallen, maar hij kan op generlei wijze van de zon worden gescheiden.

Om kort te gaan, waar het op aankomt is dat het rijk van de mens in zijn relatie tot het plantenrijk bovennatuurlijk is, ofschoon het dit in werkelijkheid niet is. De werkelijkheid van de mens, zijn gehoor- en gezichtsvermogen zijn ten opzichte van de plant bovennatuurlijk, en het is voor de plant onmogelijk de werkelijkheid en de aard van het vermogen van de menselijke geest te begrijpen. Evenzo is het voor de mens volstrekt onmogelijk de Goddelijke Essentie en de aard van het grote Hiernamaals te begrijpen. De genadige uitstortingen van die Goddelijke Essentie worden aan alle schepselen geschonken en het is de plicht van de mens over deze uitstortingen van de Goddelijke Genade in zijn hart na te denken, aangezien de ziel(van de mens)als één(teken daarvan)geldt, en niet over de Goddelijke Essentie zelf. Dit is de uiterste grens voor het menselijk begrip. Zoals tevoren is vermeld, zijn de eigenschappen en volmaaktheden die wij van de Goddelijke Essentie opsommen, ontleend aan het bestaan en het gadeslaan van het geschapene; het betekent niet dat wij het

wezen en de volmaaktheid van God hebben begrepen. Wanneer wij zeggen dat de Goddelijke Essentie begrijpt en vrij is, bedoelen wij niet dat wij de Wil en het Doel van God hebben ontdekt, doch veelmeer dat wij van beide kennis hebben gekregen door de Goddelijke Genade, geopenbaard en gemanifesteerd in de werkelijkheid der dingen.

Nu aangaande onze sociale beginselen, namelijk de sinds vijftig jaar wijd en zijd verbreide leringen van Zijne Heiligheid Bahá'u'lláh, deze omvatten waarlijk alle andere leringen. Het is duidelijk dat zonder deze leringen voor de mensheid vooruitgang en ontwikkeling geenszins mogelijk zijn. Iedere geneenschap in de wereld vindt in deze Goddelijke Leer de verwerkelijking van haar hoogste streven. Deze leer is gelijk de boom die van alle bonen de beste vruchten draagt. Filosofen bij voorbeeld vinden in deze hemelse leer de volmaakte oplossing van hun sociale problemen en eveneens een ware en indrukwekkende uiteenzetting van hetgeen tot de filosofische vraagstukken behoort. Op gelijke wijze zien gelovige mensen de werkelijkheid der religie duidelijk geopenbaard in deze hemelse leer, die hun helder en afdoende bewijst dat zij het werkelijke en ware geneesmiddel is tegen alle ziekten en gebreken van de gehele mensheid. Als deze verheven leer doordringt, zal de mensheid worden bevrijd van alle gevaren, van alle chronische kwalen en ziekten. Evenzo zijn de Bahá'í economische beginselen de belichaning van het hoogste streven van alle categorieën werknemers en van economen van verschillende scholen.

Korton, alle groepen en partijen vinden hun aspiraties verwerkelijkt in de leer van Bahá'u'lláh. Wanneer deze leer wordt verkondigd in kerken, moskeeën en andere plaatsen van aanbidding - hetzij die van de volgelingen van Boeddha of van Confucius - in politieke kringen of onder materialisten, zullen allen moeten getuigen, dat deze leer nieuw leven schenkt aan de mensheid en het direct werkende geneesmiddel is voor alle ziekten van het maatschappelijk leven. Niemand kan aanmerking hebben op één van deze leringen, neen, veeleer zullen ze alle, wanneer ze eenmaal verkondigd zijn, bijval vinden. Allen zullen getuigen van hun levensbelang en uitroepen: "Waarlijk, dit is de waarheid en niets bestaat er buiten de waarheid dan onniskenbare dwaling".

Tot besluit, deze weinige woorden zijn geschreven, en voor iedereen zullen zij een helder en afdoend bewijs zijn van de waarheid. Overweeg ze in uw hart. De wil van iedere vorst geldt gedurende zijn regering; de wil van iedere filosoof vindt gedurende zijn leven uitdrukking bij een handvol leerlingen, maar de Macht van de Heilige Geest schijnt stralend in de werkelijkheid van de Boodschappers Gods en sterkt hun wil op zulk een wijze dat een groot volk gedurende duizenden jaren daardoor wordt beïnvloed, de menselijke ziel wordt herboren en de mensheid herschapen. Overweeg hoe groot deze macht is! Het is een buitengewone Macht, een volkomen toereikend bewijs van de Waarheid van de zending der Profeten Gods en een beslissend bewijs van de macht van een Goddelijke Bezieling.

De Heerlijkheid der Heerlijkheden ruste op u.